

[Socialministeren.]

vi ikke lægger compensationen ind i grundbeløbet, men forenkler det så meget, vi kan, gennem et særligt tillæg, som er let at overse og også let at administrere. Meningen er jo, som der er gjort opmærksom på i bemærkningerne, at det særlige tillæg skal indregnes i pensionens grundbeløb, næste gang loven skal revideres.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Clara Munck, at for så vidt det drejer sig om at hjælpe dem, der trænger, vil min opfindsomhed med hensyn til udtryk for tillæg være ganske ubegrænset. Det afgørende er ikke et navn, og det er heller ikke afgørende, om vi en kort overgang skaber lidt administrativt besvær rundt omkring på socialkontorerne; det afgørende er at hjælpe dem, der trænger til at få en hjælp, og derfor skal vi nok, hvis der bliver behov for det fremover, finde nye, tiltalende navne.

Hvad angår udgiften på de 40 mill. kr., kan jeg oplyse, at den er indregnet i den oversigt, finansministeren har givet over de beløb, han har dækning for, således at der ikke er tale om, at vi går ud over det tidligere aftalte. Jeg kan endvidere oplyse, at beregningsgrundlaget hviler på forholdsvis gamle undersøgelser af forbruget i de forskellige befolkningsgrupper; vi må jo bruge det materiale, vi har, og vi er ud fra vort bedste skøn i bedømmelsen af de tal, vi råder over, kommet frem til, at dækningen burde være på 2 pct. af folkepensionens grundbeløb; men selvfølgelig er jeg villig til i udvalget at sige noget nærmere om det.

Det ærede medlem fru Clara Munck nævnedes spørgsmålet om compensation for andre mindrebemidlede, og det er naturligvis noget, der optager mig meget, men jeg erindrer i øvrigt ikke, at det konservative folkeparti i særlig grad støttede finansministerens forslag om compensation, tværtimod.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Iver Poulsen, at det naturligvis er rigtigt, at der består et forhold mellem den nydende og den ydende part, når den ene skal betale og den anden skal have det, der er betalt. Men hvis vi nu prøver at se almindelig menneskeligt på det, mon det så ikke er sådan, at den aktive befolkningsgruppe — jeg havde nær sagt børnene — gerne ser,

at deres forældre eller invaliderne eller de vanskeligt stillede enker har det godt, at de har det så godt, som vi kan komme til at gøre det for dem, og at de yngre derfor ikke sidder og tæller for meget efter i tabeller, men siger: det bidrager vi gerne til. Jeg tror, man skal se sådan på det.

Søren Andersen: Jeg husker ikke, om det var forundring eller beklagelse, den højtærede minister udtalte med hensyn til den reaktion, som venstres ordfører viste, men jeg må faktisk vende det om og sige, at jeg er forundret over, at ministeren kalder venstres modtagelse af lovforslaget en reaktion, for jeg bad jo faktisk kun om at få at vide, hvordan man havde fundet frem til beløbet. Der er givet en motivering, men der er ingenting, som viser, hvordan man har fundet frem til de foreslåede beløb, og jeg kan da i øvrigt føje til, at jeg mener, disse grupper skal holdes skadesløse. Det er jo en god regel, at når man leverer sådan en regning, er det ikke nok at give en motivering, vi andre må også have lov at se, hvordan man er kommet frem til beløbet. Det er så meget mere naturligt, som den højtærede minister selv nævner, at loven kan give nogle administrative besværligheder; det vil jeg også gerne se på i udvalget.

I øvrigt udtalte jeg på mit partis vegne, at vi ønskede at se på problemerne og give lovforslaget en velvillig behandling i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Niels Mørk: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om saltvandsfiskeri.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 79) findes i tidenden sp. 2644, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 505).